

— Добръ — едва проговори войводата и като зима пушката си, турна я между краката си и отново заспа.

Слънцето бѣ зашло. Послѣднитѣ му лъчи позлатяваха високитѣ върхове на планината. Отдолу, откъмъ рѣката, започна да полъхва прохладенъ вѣтрецъ. Кола, натоварени съ снопе, захванаха да пристигатъ въ селото.

Бойчо бѣ застаналъ нетърпеливо на външната врата, на улицата. Единъ пътъ да се стъмни, мислѣше си той — послѣ лесно. Тате ще си дойде, и какъ ще се радва! . . . Мислѣше и продължаваше да гледа и къмъ единия, и къмъ другия край на улицата.

По едно врѣме поблѣднѣ, краката му се подгънаха и започна да трепери: Владо тичаше къмъ него.

— Иде! — едва изрече той, пращенъ и задъханъ.

— Полякътъ ли?

— Не . . . аскеръ.

— Аскеръ ли?